

Csurka és a tények

2012 szeptember 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A magyarországi értelmiség örök libertinusait ismét elragadta a hév: nem akarnak Csurka-darabot látni. Pedig a színm?vet nem az eljövend? revízió gondolata hatja át, és elvi zsidóellenességet (azaz antiszemitizmust) felfedezni ott, ahol a tények beszélnek, kissé hamis dolog.

Amolyan 18. századi jezsuita tandróma a Csurkáé, amelyben természetesen színre lép a Rossz, amelyet a szereplők közül legérzékenyebben Harchow főhadnagy testesít meg. (Ilyen volt az ifjú Tuhacsevszkij hadnagy is, aki aztán huszonévesen főhadúként a Vörös Hadsereg élén Varsót rohamozta.) Harchowhoz képest Rothschild gonoszán okos mondataival alig több, mint Sebő Zsigmondnál, a Mackó úr kalandjaiban az álnok Róka Miska: a cselszövő, sablonos bankárfigura. A mester tandróját a csehszlovák-román és a szerb-horvát-román határmegállapító bizottság egy 1919. februári ülésével kezdődik, s átívelve az időn, ötvenhatal és kivégzett forradalmár alakjával történelmi abszurdba megy át. Ez a tömény borzalom – mint Szűcs Zoltán írja – Szabó Dezső kedvenc kifejezésével „nem egyéb, mint a halálra üzemezett nemzet víziója”.

Hogy is jutunk el ama februári napig? A cseh „maffia” és a párizsi cseh emigráció legagilisabb figurája, a darabban is annyiszor idézett Benes valóságos kémközpontot alakított ki: az antant rajta keresztül kapott tájékoztatást a központi hatalmak legbizalmasabb ügyeiről. Amikor 1917 nyarán az új német kancellár, Michaelis alatt tovább éleződött a kormány, a parlament és a hadvezetés közötti ellentét, az a hadsereg vezetésének teljes győzelmével ért véget: az országra Hindenburg egy diktatórikus tervezetést kényszerített.

Lenin tudatosan a hindenburgi modellt választotta Oroszország számára is, miután 1917. október 25-re virradóan a németek támogatta bolsevikok katonai puccsot hajtottak végre. Az új, főképp bolsevikokból álló kormányzati kihirdette a háború befejezéséről és a föld nacionalizálásáról szóló dekrétumokat, de a birtokokat csak megelégedéssel adták oda a parasztnak. 1918. január 6-án a Népbiztosok Tanácsa a vörös erővel feloszlatta az Alkotmányozó Gyűlést – az 1917-es novemberi választások alkalmával Leninék a harminchatmillió szavazatból mindössze kilencmilliót szereztek –, s az elkövetkező nap formálisan demokratikus szövetségi köztársaságnak kikiáltott Oroszország elindult a totális állam megteremtésének útján. A bolsevikellenes kronstadti munkás- és matrózlázadás leverésével egyértelművé vált a diktatúra munkásellenes volta, és Rothschildék dörzsölték a tenyerüket: a bolsevikok az autokrácia elvéhez még jobban ragaszkodnak, mint a cári nemesség.

Csurka A hatodik koporsójának apródja a határmegállapító bizottság francia elnökének, Tardieu-nek nem véletlenül veti oda, hogy a békecsinálás gyomorfordító tülekedésében, seftjében éppúgy benne vannak a benesi cselszövések, mint a bolsevik forradalom hatásának kikiáltott, zsidó Trockij New York-i ajánlása: „Trockij a miénk! Trockij a világ ura!” De ha a korabeli francia tudósításokat felütjük – így a Párizsban a béke körül szakértősködő Jérôme és Jean Tharaud A Habsburgok vége című könyvecskéjét –, meglehetősen sokat használják, nemegyszer magyarázatként is azt a szót, hogy zsidó. A két francia velünk kapcsolatban például külön fejezetet szentelt annak, miképp épült az Új Jeruzsálem a Duna partján, és érzékletesen ecsetelték Szamuely Tibor ünnepi fogadtatását Nagyváradon, aki egy dzsentri maníere-jával fogadta azt. Csurka ilyen messzire nem megy el, és nem is firtatja,

hogyan üt vissza ránk a franciák antiszemitizmusa Trianonban.

Nézzük, hogyan születik hát egy rossz béke. 1918. augusztus 14-én a spaai f?hadiszálláson a német hadurak kilátástalannak ítélték a háború folytatását, de IV. Károly király és a Tisza emberének számító közös külügyminiszter, Burián gróf nem tudott megállapodni velük abban, hogy milyen saját utat választhat az adott helyzetben a Monarchia és Magyarország. Bulgária szeptemberi összeomlása után Hindenburg és Ludendorff fegyverszüneti ajánlatot követelt kormányuktól, amit október 3–4-én Wilson amerikai elnökhöz el is juttattak, hangsúlyozva a nemzetek önrendelkezésére épített wilsoni tizennégy pont elfogadását.

Az amerikai válaszegyzék a tengeralattjáró-háború azonnali megszüntetését, a megszállt területek kiürítését és teljhatalommal felruházott demokratikus képviselőt követelt, a tizennégy pont konkretizálása nélkül. Csak nagy sokára, a levéltári források megnyitásával derült ki a múlt század utolsó harmadában, hogy a németekre a legmegalázóbb feltételeket rákényszerít? antant – a növekv? amerikai csapatlétszámok ellenére – majdnem olyan közel volt az összeomláshoz, mint a központi hatalmak. Mégis: megduplázta a tétet. S miközben II. Vilmos császár hollandiai szám?zetésbe indult, folytak a fegyverszüneti tárgyalások. A november 11-én megkötött fegyverszünet értelmében érvénytelenné vált a breszti és a megvert románokkal kötött bukaresti béke, a tengeralattjárókat és a „nehéz hadianyagokat” kiszolgáltatták.

A Monarchia egyezkedést célzó békekonferenciájának Wilson részér?l való elutasítása után Károly k. und k. birodalma szétesett, és a Magyarországot véd? német–osztrák gy?r? a semmibe foszlott. „Ha a most felosztásra kerül? Magyarország zsidóságára szenvedés vár – mondatja Rothschilddal Csurka –, hát viselje el, vagy települjön ki hozzánk, Amerikába, de az ügynek, a világhatalom ügyének el?re kell haladnia. Áporodott békekorszakra nekem nincs egy fillérem se...”

A béke el?készítésében részt vev? „négy nagy” (Wilson, Lloyd George, Clémenceau és Orlando) megbeszélésein gyorsan kiderült, hogy a német, az osztrák és a magyar szociáldemokraták által szentírásnak vett tizennégy pont annyit sem ér, mint a mózesi tízparancsolat. A legdurvább imperializmus érvényesült: a békeszerz?dések tárgyalásakor az antant titkos szerz?désekben rögzített háborús céljai voltak mérvadók.

A feltételeket 1919. május 7-én közölték a németekkel, és ultimátumszer?en követelték a szerz?dés aláírását. A megszállással való fenyegetés miatt a német nemzetgy?lés, a baloldal 237 szavazatával és a demokraták, a Német Néppárt és a Német Nemzeti Párt 138 szavazata ellenében, hozzájárult a békeszerz?dés aláírásához, amire Versailles-ban, a németeket annyiszor megalázó XIV. Lajos kastélyának tükörtermében került sor. Vagy ahogy A hatodik koporsó apródja kommentálja a határmegállapító bizottság ülésén: „Hitler Adolf ebb?l az igazságtalan, megnyomorító békerendszerb?l n?tt ki. De – s az 1958-ban Kivégzett Forradalmárra mutat, aki szétverte egy másik nagy történelemhamisító, Joszif Sztálin szobrát – magát én azért hoztam el... hogy bebizonyítsam, a maga által szétvert Sztálin és rendszere is itt született. A nagy b?n itt követ?dött el Európával.”

A szólásszabadság alapvet? szabadságjog. Alkotóelemeinek meghatározása a színpadon meglehet?sen nehéz. Csurka nem egy óvatos szerz?. Drámájában az a szép, hogy egy képtelen évszázad képtelen történésein képes nyargalni. Érdekes hát a felidézett személyeket felsorolni: Kivégzett Forradalmár, Tardieu, dr. Seymour, Harchow, De Martino, Sir Eyre Crowe, Lepper, gróf Vinci, Balfour, Sir Samuel Stuart, Baruch, Jakob Schiff, Rothschild, House ezredes, Clémenceau. ?ket a Wikipédián is komolyan veszik.
Tamáska Péter - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
